

259

си господар. Освен това познаваше добре и непостоянният му нрав: ту див и необуздан, ту кротък и смирен като дете.

И хиляди нови мисли, нови начинания се развихриха в душата му. Докато император Алексей се залягваше с пиршества и пантомими в Константиновград, Иванко^и, -комуто императорът доверяваше сляпо във всичко - издигаше нови крепости по Хемуса, уволнаваше старите войски, заместваше ги с нови, български набори, купуваше скъпи оръжия и се готвеше за тежка борба. Но с кого? Алексей смяташе, че Иванко се укрива срещу българите, но никой не знаеше дали крепостите по Хемуса не бяхо по-пригодни за бран против Визанс... А отдавна люде на Дробмир Хри^и му бяха донесли клетвите и уверенията на бившия Струмишки владетел, че Калоян може всеки миг да разполага с него и земите му като със свои.

Царят потри доволно ръце. Работите се нареждаха точно така, както той желаше. До като въоръжи и обучи силна и мощна войска, Иванко и Хри^и, заедно с отряди, които той сам постоянно пращаше надолу по градицата^и, плячкосват и безпокоят империята, щяха да подкопаят и без това гнилите ѝ основи. А ден и нощ тайни находници обикаляха из по-значителните градове на Визанс, подхвърляха лукава отрова в душите на ромейските властници и бавно рушеха съпротивата на врага от вътре. Дори и сърбите - обикновено вероломни и измамни - този път ~~дър~~^{дър} жаха с него и не се поддаваха на ромейските изкушения. Княз Стефан ~~държеше~~^{здрави крепости} на съюза ~~с българите~~^{с българите}.

Мъжете ядеха, пиеха и се смееха. На два пъти куманската прислужница на Целгуба дойде да напомни, че царицата ги чака. Най-сетне великият примикър отведе Иванковия човек да си почине в една стая на палата, а Калоян, придружен от приятелите си,